

[Johan Poulsen.]

produktion fanget ved Grønland. Grønlandshavet eller havene deromkring kan med rette betegnes som nogle af verdens vigtigste fiskefelter. På bankerne her sætter så godt som alle fiskeridrivende nationer hinanden stævne i en så hård og intensiv kappestrid om havets rigdomme, at den næppe overgås andre steder på kloden. Når hertil kommer, at både kortlægningen og antallet af fyr langs Grønlands skærfyldte og farlige kyster er særdeles mangelfulde, må følgen nødvendigvis være, at forekomsten af skibsforlis og skader på fartøjer ved grundstødning på undervands-skær er ret hyppig; det er tit sådan, at de pågældende undervands-skær ikke er afmærket på de søkort, der er til fiskernes rådighed. Men så tilbagestående og primitive er forholdene deroppe, at der ikke i hele Grønland mig bekendt findes en eneste ophalingsbedding, der er i stand til f. eks. at tage et af de nye langlinefartøjer, endstige en af de nye trawlere, der er kommet til skade, op til reparation eller udbedring af mindre skader. De beddinger, der findes, er kun beregnet på mindre motorbåde.

At mangelen på en tilpas stor ophalingsbedding eller værft er til stor gene og i mange tilfælde påfører dem, der er ude for slige uheld, betydelige økonomiske tab, er en selvfølge. Jeg er i besiddelse af en statistik over færøske fartøjer, der er kommet til skade deroppe uden at kunne få nogen nævneværdig hjælp. I enkelte tilfælde har de fået dykkerassistance, der har forsøgt at lappe over de største skader, inden fartøjet begiver sig den tusinder af sømil lange vej hjem til Færøerne. At en slig rejse under disse forhold er forbundet med stor risiko både for skib og mandskab, er formentlig indlysende. Totalforlis ses der bort fra i denne forbindelse. Ifølge den foreliggende statistik var der i 1958 ikke færre end 8 af den slags grundstødninger, heraf en trawler. I 1959 var der 7 tilfælde, i 1960 6, heraf 2 trawlere, og i 1962 var der 9 tilfælde, og i indeværende år indtil begyndelsen af september har der været 7 tilfælde.

Her er et forhold, der forekommer mig næsten uanstændigt. Staten foretager så store investeringer i Grønland på forskellige områder, at den investering, der kræves til udbygning af et skibsværft, der også kan

optage de nye lineskibe og trawlere, er så minimal, at den er næsten for ingenting at regne. Og så har den utvivlsomt den fordel fremfor mange andre investeringer, at den kan hvile i sig selv, ja, jeg vil være tilbøjelig til at mene, at et sådant værft med fornuftig ledelse nærmest må blive et lukrativt foretagende. De tilfælde, jeg har nævnt, omfatter kun færøske skibe. At andre nationers skibe også er ude for tilsvarende uheld, går jeg ud fra, så sandsynligheden taler for, at det i løbet af et år eller en sæson bliver et anseligt antal fartøjer, der er prisdrevet samme skæbne som de nævnte færøske skibe. De her omhandlede reparationer er tit af en omfattende størrelsesorden, så det kan næppe være tvivl underkastet, at et værft i Grønland af passende størrelse nødvendigvis må kunne regne med en betydelig omsætning. Om et sådant værft eller en sådan bedding bør ligge i Færingehavn eller i Godthåb eller eventuelt et andet sted, skal jeg ganske lade stå hen. Jeg ved, at der er betydelig interesse for et sådant projekt både i Grønland og på Færøerne. Jeg vil derfor herved tillade mig at henstille til rette vedkommende myndighed snarest at tage spørgsmålet op til velvillig og grundig undersøgelse.

Endelig er der et fjerde spørgsmål, jeg kunne ønske at berøre her fra folketingets talerstol; det er flyveforbindelsen Færøerne-København, idet jeg går ud fra, at det ikke kun er os færingere, der er interesseret i og ønsker den bedst mulige forbindelse, men at det må være en interesse, som vi deler med adskillige her i hovedlandet.

Som det sikkert vil være ærede medlemmer af det høje ting bekendt, anlagde englænderne under sidste verdenskrig en flyveplads på Vågø, som blev benyttet til militær brug, så længe krigen varede. Ved englændernes afrejse fra Færøerne efter krigens slutning blev denne overgivet til Færøernes lagting, men har siden da nærmest ligget ubenyttet hen, bortset fra at der af og til kan have indfundet sig en enkelt maskine, som oftest et dansk militærfly. Nogen regelmæssig flyveforbindelse har der ikke været tale om i alle disse mange år. En sådan har vi først oplevet nu i sommeren 1963. Det er to udenlandske selskaber, der har besørget forbindelsen, nemlig det